

var den, som ogsaa er fremført mangfoldige Gange fra anden Side, og som stadig fremføres i Norge, at de to Parter, Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer, staar som absolutte Modstandere deraf. Nu vil jeg sige, at Offentligheden har jo set, at der indenfor Arbejdernes Kreds og Arbejdsgivernes Kreds ikke er faa Enkeltmænd, som ikke mere ser doktrinært paa dette Forhold, saaledes som Organisationerne i dette Øjeblik gør. Men selv om det saa var samtlige Arbejdere og samtlige Arbejdsgivere, der stod enige i den Opfattelse, vil jeg hævde, at det ikke er muligt at begrunde, at to Parter i Samfundet, hvor mægtige de end maatte være, skulde have nogen Ret til i givet Tilfælde at ramme det øvrige Samfund, det hele Samfund, dødeligt i økonomisk Henseende, saaledes som det til Tider sker. Og derfor maa vi fra vor Side hævde, at uanset om Parterne er Modstandere af en saadan Ordning eller ikke, maa i givet Tilfælde Samfundet have sin Nødværgeret. Det eneste, man paa dette Punkt kan kræve af Rigsdagen og af Samfundsmagten, er, at den former en saadan Lovgivning paa en saadan Vis, at det med nogenlunde Sikkerhed kan siges, at denne Lovgivning træder ikke i Virksomhed før den Dag, da de to Parter virkelig er i Færd med at rette det dræbende Slag mod Samfundets Økonomi, og en saadan Affattelse tror jeg dette Lovforslag har.

Det andet Argument, Ministeren fremførte, var en spagfærdig Tvivl om, at en saadan Dom ogsaa kunde haandhæves i givet Tilfælde, ligeledes en af de Tvivl, som Gang paa Gang er fremsat, men som der efter min Mening ikke foreligger nogen saglig Baggrund for. Deroverfor kan der ikke være andet at henvise til end dette, at Krænkelse af en saadan Dom er et Retsbrud, som en hvilken som helst anden Lovovertrædelse er her i Samfundet, at Organisationerne i dette Land stadig har holdt sig indenfor Lovens Rammer, og at Erfaringerne fra de Lande i Europa, hvor tvungen Voldgift er gennemført, viser, at de ogsaa dér har gjort det.

Den højtærede Minister fremkom med en Bemærkning, som jeg ogsaa har hørt tidligere, en Bemærkning, der omtrent gik ud paa at sige: Hvordan er det tænkeligt, at man gennem en saadan Lovgivning skulde kunne tvinge den enkelte Arbejder til at arbejde, hvis han ikke vil, eller den enkelte

Arbejdsgiver til at holde sin Virksomhed aaben og holde Arbejdet i Gang paa Betingelser, han ikke er Tilhænger af? Ja, dette Forslag betyder ikke, saa lidt som den tvungne Voldgiftsordning gjorde det i Norge, en Lovgivning, der tvinger den enkelte Arbejder til at arbejde eller den enkelte Arbejdsgiver til at holde sin Virksomhed aaben og drive den — den personlige Frihed dertil er til Stede før som efter denne Ordningens Gennemførelse —, men det er en Ordning, der ad Lovgivningens Vej i givet Tilfælde tager det kollektive Tryk bort fra de enkelte Personer. I Stedet for at være en Lovgivning, der søger at tvinge den enkelte, er det i alleregentligste Forstand en Lovgivning, der søger at frigøre den enkelte for Organisationens Tryk, ogsaa i Tilfælde, hvor han under de nu givne Forhold er nødt til at bøje sig for det.

Maa jeg minde om, at i 1925 vilde en Voldgiftsordning have betydet, at Hundredestusinde Arbejdere, der havde deres Overenskomster i Orden, kunde være kommet i Arbejde lang, lang Tid, før det nu skete, hvis en Voldgiftsdom var blevet afsagt, og denne Dom var netop blevet en Frigørelse for den kollektive Tvang, som da hvilede over Tusinder af Arbejdsgivere og Hundredestusinde af Arbejdere, som aldeles ikke ønskede at sidde i den Uvirksomhed, de nu var tvunget til. Jeg maa maaske ogsaa minde om, at i de Situationer, hvor en saadan Voldgift bør anvendes, vil Forholdet altid være det, at Arbejdernes Krav og Arbejdsgivernes Tilbud ligger overordentlig nær hinanden. I dette Øjeblik ser vi af den norske Presse, at Stridens Genstand i Norge er 2 pCt. I 1925 vidste vel Arbejderne og Arbejdsgiverne til sidst knap selv, hvad de stredes om. Der er i Sandhed i saadanne Situationer ikke nogen Fare for, at en Voldgiftsordning skulde medføre Tilstande, der forrykkede den økonomiske Balance i Produktionen.

Selv om den højtærede Minister i Dag erklærede sig for Modstander af denne Lovgivning, kunde ingen undlade at lægge Mærke til, at der dog i hans Tale ligesom var en Understrøm af Velvillie. Hvorfor mon denne Understrøm af Velvillie var der, da den højtærede Minister jo dog endnu maa erklære sig for Modstander? Jeg tror ikke, der kan være nogen Tvivl derom. Den-